

[Knut Kristensen.]

uoverskuelige, og som det er ganske umuligt for den almindelige Skatteyder at bedømme. Der er ikke nogen bestemt Procent eller Promille, man kommer til at skatte efter, det hele hviler paa Beregning, og den samme Merindkomst kan komme til at svare en højst forskellig Merindkomstskat. Jeg skal ikke sige, at det ikke kan være forsvarligt, men jeg synes, det kan være tvivlsomt, om det er en rigtig Fremgangsmaade, fordi man ikke kan se, hvad det vil komme til at betyde i det enkelte Tilfælde.

I § 4 foreslaas det, at Skatten skal opkræves og indbetales i 4 Terminer i Stedet for, som det nu almindeligt er Tilfældet, i 2 Terminer. Det kan vistnok baade være en Fordel og det modsatte. Man maa afveje, om det er en Fordel for Skatteyderne, og om denne Fordel opvejer den Ulejlighed, som de opkrævende og indbetalende Myndigheder derigennem faar. Jeg ved, at man fra visse Sider og ikke mindst fra kommunal Side er noget betænkelig ved at skulle opkræve Statsskatter saa tit, at man kommer til at løbe Skatteyderne paa Døren omtrent hver anden Dag, og selv om Skatteyderne maaske nok i Almindelighed helst ikke vil af med store Beløb paa een Gang, kan det dog ogsaa være en Ubehagelighed, at de aldrig har Fred.

Med Hensyn til § 6, Selskabsskatten, kan jeg sige, at vi fra vor Side billiger det Princip, som er nedlagt heri, nemlig det Princip, at Beløb, der anvendes til Henlæggelse og Konsolidering, beskattes mindre end det Beløb, der udbetales til Aktionærerne, men om Forholdet mellem Skatten paa Udbytte og paa Henlæggelse er det rette, er jeg ikke i Stand til at afgøre, idet Udformningen efter min Opfattelse er meget lidt fyldestgørende, i hvert Fald for almindelige Mennesker, der ikke er skatte-teknisk uddannede.

Jeg har dog lagt Mærke til, at medens Udbytteraten er ens, naar det er den samme Procent, der udbetales, saa beskattes Henlæggelserne ikke ens, selv om det er de samme Beløb, der henlægges. Jeg ved ikke, om man kan give en Begrundelse herfor. Det fremgaar af de Eksempler, som findes i Bemærkningerne. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da enhver jo kan se det efter.

Ifølge § 13 afgøres Tvivlsspørgsmaal af Finansministeren. Betyder det, at man ikke kan appellere til Domstolene? Betyder det, at Finansministerens Afgørelse er endelig, vil jeg anse det for forkert.

Den Form for Skat af Andelssel-

skaber, der her er foreslaaet, er et betydeligt Fremskridt og mere rationel end det, vi har haft hidindtil, baade hvor der er Forhøjelser, og hvor der er Lempelser. Men om det er den Form, der er den absolut rigtige, vil man jo først kunne afgøre i Fremtiden, og det vil maaske ogsaa den Skattekommission, der er nedsat, kunne faa Lejlighed til at undersøge og overveje — kunde jeg tænke mig. Vi afventer altsaa, hvad der til den Tid kan fremkomme, men vi mener, at denne Form for Beskatning er absolut mere rationel og derfor et Fremskridt fra det, vi hidindtil har haft, og vi kan derfor støtte denne ændrede Form for Skat paa Brugsforeninger og Andelsselskaber.

Efter § 26, 2det Stykke, faar Ministeren en vis Bemyndigelse til at fritage visse Institutioner og Stiftelser, naar deres Udbytte udelukkende skal anvendes til almenvelgørende og humane, kunstneriske, videnskabelige eller lignende Øjemed. Jeg vil henstille til Finansministeren, om man ikke dèr ogsaa kunde medtage kirkelige Formaaler; det er jo Formaaler, som ikke tager Sigte paa Berigelse eller forøgede Indtægter. Men da det vist ikke kan komme ind under almenvelgørende Formaaler, henstiller jeg, om man ikke kunde indføre ogsaa kirkelige Formaaler.

§ 30, der omhandler Formueskatteforhøjelsen, er jeg mest betænkelig ved. Ikke ud fra den Betragtning, som jeg forstaaer den ærede Ordfører for Socialdemokratiet anlægger, nemlig om de, der rammes deraf, nu kan leve af deres Formue. Det mener jeg ikke er nogen fyldestgørende Betragtning, naar man skal til at overveje, hvad Skat man kan lægge paa. Det er ogsaa et Spørgsmaal, som jeg i øvrigt allerede gjorde gældende ved den 40 pCt.s Forhøjelse, hvilken Virkning Skatten arbejdsmæssigt og kapitalopsparingsmæssigt har. Det er maaske vigtigere end det andet Spørgsmaal, thi de Skatteydere, der kommer op i disse høje Klasser, kan jo altid leve af det, de faar tilovers, ellers skal det da gaa meget haardt til.

Naar man nu ved Selskabsskatten siger: Vi gaar til en Lempelse af Skatten, naar man konsoliderer sig, naar man lægger hen til at imødegaa vanskelige Tider og til i det hele taget at faa underbygget disse Erhvervsvirksomheder, saa er det jo mærkeligt, at for den private Mand, for den private Virksomheds Vedkommende, gaar man lige den stik modsatte Vej. Den, der lægger hen, den, der konsoliderer sig, faar en stigende Skat for den Del, han